

Sygn. akt IX Ca 295/24 (upr.)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2024 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2024 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Wierzytelności z siedzibą w G.

przeciwko K. Ś.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 22 stycznia 2024 r., sygn. akt I C 953/23 upr.

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 467 (czteryście sześćdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty.

Jacek Barczewski

Sygn. akt: IX Ca 295/24 (upr.)

UZASADNIENIE

W TRYBIE ART. 505¹³ § 2 K.P.C.

(...) Niestandaryzowany Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. Ś., na swoją rzecz, kwoty 4.797,19 złotych, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że jego poprzednika prawnego, z którym zawarł umowę cesji, łączyła z pozwaną umowa pożyczki nr (...), która to umowa została wypowiedziana w związku z brakiem spłaty należności przez pozwaną. Na dochodzoną pozewem kwotę składają się kapitał w kwocie 3.120,65 złotych, odsetki maksymalne za opóźnienie w kwocie 640,42 złotych, oraz suma opłat związanych z udzieleniem i obsługą pożyczki w kwocie 1.036,12 złotych.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała m. in., że powód nie wypłacił pozwanej drugiej transzy pożyczki w kwocie 2.113,25 złotych, która miała zostać uiszczona na rzecz pozwanej do dnia 4 maja 2022 r.

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2024 r. Sąd Rejonowy w Szczytnie w punkcie I. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.796,44 złotych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 października 2023 r. do dnia zapłaty, w punkcie II. oddalił powództwo w pozostałym zakresie i w punkcie III. zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 385,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Od wyroku Sądu I instancji apelację wniósł powód, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie punktu II., co do kwoty 2.000,75 zł oraz co do punktu III., zarzucając naruszenie:

1. Art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 129 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego, przejawiające się w uznaniu, że przedstawione przez powoda do akt sprawy dowody stanowią niewiarygodny dowód przekazania środków wynikających z II transzy umowy pozwanej, podczas gdy z dowodów tych w jednoznaczny sposób wynika, że pożyczkodawca spełnił ciężący na nim obowiązek;

2. Art. 248 § 1 k.p.c. w związku z art. 2431 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie, pomimo istniejących ku temu przesłanek i w konsekwencji brak uznania przez Sąd Rejonowy, że przedłożone przez powoda dowody, stanowią wystarczające środki dowodowe, podczas gdy umowa pożyczki zawiera oświadczenie o wyborze sposobu wypłaty pożyczki, nadto sposób przeznaczenia transz umowy potwierdziła sama pozwana, składając własnoręczne podpisy pod umową pożyczki;

3. Art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 213 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to faktów wynikających z treści umowy pożyczki zaakceptowanej przez pozwaną w zestawieniu z dokonanymi wpłatami, a które to wpłaty stanowią uznanie roszczenia co do zasady, jak i wysokości;

4. Art 233 k.p.c. w zw. z art 6 k.c. - poprzez przyjęcie, że strona powodowa nie przedłożyła wystarczających dowodów świadczących o przekazaniu pozwanej środków w ramach II transzy umowy pożyczki. Powód jednak przedłożył jako dowód umowę pożyczki, z której jednoznacznie wynika sposób przekazania środków pozwanej wynikających z I i II transzy umowy pożyczki.

Powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie pkt. II, w zakresie w jakim Sąd powództwo oddalił, poprzez zasądzenie roszczenia od pozwanej na rzecz powoda pozostałej kwoty 2.000,75 zł oraz zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się niezasadna.

Na skutek przeprowadzonej kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a podniesione w apelacji zarzuty są bezzasadne. Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje

za własne zarówno ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego jak i przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenę prawną.

W ocenie Sądu Okręgowego słusznie Sąd I instancji zwraca uwagę, że w niniejszej sprawie w treści pozwu powód twierdził, że określona w umowie pożyczki kwota została pozwanej wypłacona. Tymczasem już sam fakt zatytułowania umowy „ugoda restrukturyzacyjna nr (...)” może budzić wątpliwość co do tego, czy celem umowy rzeczywiście było postawienie do dyspozycji pozwanej określonej w umowie kwoty kapitału.

Dopiero na zarzut strony pozwanej, że II transza pożyczki nie została pozwanej wypłacona, w jednym z dalszych pism procesowych powód wyjaśnił, że wierzyciel pierwotny dokonał potrącenia obu transz pożyczki, wynikających z ugody restrukturyzacyjnej nr (...) z 6 listopada 2021 r. na poczet wymagalnego zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy pożyczki pieniężnej nr (...). Celem wykazania tej okoliczności pełnomocnik powoda złożył historię spłat dla umowy (...).

Wprawdzie z samego tytułu umowy pożyczki nr (...) wynika, że ma ona charakter „restrukturyzacyjny” jednakże z treści umowy nie wynika, na czym owa restrukturyzacja ma konkretnie polegać. Rzeczona umowa dopuszcza jedynie możliwość potrącenia kwoty pożyczki wypłacanej w ramach I i II transzy z ewentualnymi wymagalnymi zobowiązaniami pożyczkobiorcy względem pożyczkodawcy, nie precyzuje natomiast o jakie zobowiązania chodzi.

W tej sytuacji rację ma Sąd Rejonowy wywodzić, że powód nie udowodnił ani istnienia zobowiązania z umowy pożyczki nr (...), ani samego faktu potrącenia, które dokonuje się w formie materialnoprawnego oświadczenia złożonego drugiej stronie, a zatem nie udowodnił również, że objęte pozwem żądanie jest uzasadnione. Za niewystarczający uznał bowiem Sąd Okręgowy dowód w postaci wydruku obejmującego historię spłaty dla umowy (...).

Jednocześnie za oddaleniem dochodzonego na obecnym etapie postępowania żądania przemawia dodatkowo, nie wynikający z uzasadnienia Sądu Rejonowego argument. Otóż domagając się zwrotu pożyczki zaciągniętej w celu uregulowania zobowiązania z innej umowy pożyczki, powód musi udowodnić, że zobowiązanie z pierwotnej umowy w istocie istniało. W takiej bowiem sytuacji powód nie domaga się spłaty pożyczki wypłaconej „do rąk” pożyczkobiorcy, domaga się natomiast zwrotu środków pożyczonych w celu wygaszenia innego zobowiązania. Oznacza to, że orzekający Sąd zobligowany jest dokonać kontroli umowy kształtującej owo pierwotne zobowiązanie pod kątem zbadania, czy umowa ta nie zawiera niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ § 1 i § 3 k.c. Tymczasem dla potrzeb wykazania istnienia zobowiązania z umowy pożyczki nr (...) powód przedstawił jedynie wspomniany już wydruk, nie przedstawił natomiast samej umowy pożyczki. Tym samym, orzekające w niniejszej sprawie w obu instancjach Sądy nie miały możliwości zweryfikowania czy umowa ta nie zawiera klauzul abuzywnych, a tym samym nie miały możliwości zweryfikowania zasadności deklarowanego przez powoda zobowiązania z umowy pożyczki nr (...). Nie ulega bowiem wątpliwości, że w sprawach dotyczących zobowiązań z umów w obrocie jednostronnie profesjonalnym, orzekający Sąd powinien z urzędu zbadać czy umowa nie zawiera niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ § 1 i § 3 k.c. (wyr. Trybunału Sprawiedliwości z 27.6.2000 r., C-240/98, (...) SA v. R. M. Q. i in., EU:C:2000:346, pkt 26). Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego sformułowane w apelacji zarzuty naruszenia przepisów procedury cywilnej, sprowadzające się w gruncie rzeczy do błędnej zdaniem skarżącego oceny dowodów, są bezzasadne. Powód nie udowodnił dochodzonego na obecnym etapie postępowania żądania ani co do zasady ani co do wysokości.

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 k.p.c. w punkcie I. wyroku Sąd Okręgowy apelację oddalił jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II. wyroku i na podstawie art. 98 § 1, § 1¹, § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia

uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach procesu za II instancję do dnia zapłaty. Na zasądzoną kwotę składa się wynagrodzenie pełnomocnika – 450 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

SSO Jacek Barczewski